

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Moja sreča.

Za cerkvico v tih samoti
Kjer trhljih je križev vrstá,
Srcá tam se radost poloti,
Naproti mi sreča smehljá.

Razjedajo srca tam doli
Viharji besneči srdú; —
Svét kraj je med križi okoli,
Tu angeljček plava mirú.

Skrbí tu molé in razdori,
Tu solza ne moči očés, —
Tu kraj je, odkoder uzori,
Dvignó se do jasnih nebés!

Imejte le svoja imetja,
Po željah živite srcá, —
Jaz tukaj si iščem zavetja,
Tu mir je in sreča domá!

Aleksandrov.

Prvi bolnik.

Češki spisal J. L. Hrdina; preložil V. B.

Z doktorjem B. sestanem se časih štirikrat na teden, časih pa se ne vidiva po več tednov. Stanuje daleč od mene, na nasprotnem konci mesta, in ker je spreten zdravnik, umeti je lahko nepravilnost najinih sestankov. Vsakdo more bolj razpolagati s časom negoli zdravnik. Čas zdravnikovega življenja in njega počitek dele mej sabo bolniki.

Kadar dolgo ne vidiva drug družega, kadar veva celo vrsto novic in dogodkov, ki naju zanimajo, piševa si.

„Jutri zvečer tega in tega dné ob navadni uri v tej in tej gostilni. A za gotovo!“

In ta „za gotovo“ podčrta se s toliko črtami, kolikor jih gre na papir.

Tu se vselej shajava, tak večer je za naju praznik. Prineseva si boljših smodk, naročiva si kaj boljšega za večerjo, potem pa se zopet ločiva. Umeje se, da se novice in dogodki sučejo okrog oseb in rodbin, ki so nama obema dobro znane.

Časih je veselo, časih žalostno.

Zadnjič sva se bila sešla pred jednim tednom. Navajen sem, da časih pride moj prijatelj za trenotek, časih tudi za pol ure pozneje, kot sva se bila zmenila. A ta pot nisem nehaj gledati na uro. Prišel sem ob osmih,

sedaj pa gre že na najjstjo. Dosti me stane truda, da ohranim zanj sosednji stol. Vsak hip prime kdo zanj ter ga hoče odnesti, v jedno mér moram klicati, da je zaseden. A zakaj ne pride? Morebiti ni dobil mojega pisma? Je li umel drugo gostilno? Ali pa je moral kam daleč k bolniku? Iz Zbraslave moral bi se že vrniti!

No. Sedaj me pa najti ne more. „Pst, doktore!“

„Servus“, podá mi roko, sleče vrhno suknjo ter jo obesi na stojalo, kjer je že viselo kakih šest plaščev in vrhujih sukenj.

„Sédi vender. Od osme ti že hranim stol, na zadnje ti ga še vzemó.“

„Tako dolgo si že tukaj?“

„No!“

„Ali si že večerjal?“

„Seveda! A kaj, da te tako dolgo ni bilo?“

„Zamudil sem se pri bolniku.“

„Ves ta čas samo pri jednem bolniku?“

„Od polu sedme.“

„Cele štiri ure? Ali si čakal, da popolnoma ozdravi?“

„Ali pa umre!“ odgovori tiheje ter počasi reže konec smodke.

„Ali je bolnik sam zahteval, da ostani?“

Prikima ter si zapali smodko.

„Po tem takem je bil bolnik kaj odličen?“ pozvedujem jaz.

S trpkim usmevom zmaje z ramami. „Odličen? Kdor ima, kamor bi glavo položil, ne hodi v javno bolnico mej reveže.“

„Ti prihajaš torej iz bolnice?“

„Da, in ti veš, da nisem šel tja kot zdravnik — tam imajo dovolj zdravnikov; šel sem samo bolnika obiskat, ker sem bil k temu naprošen.“

„A kdo bi utegnil to biti? Morda kateri iz najinich součencev?“

„Ne, ženska!“

„Aha!“

„No, nikar ne misli na kakovo dijaško ljubezen. To je moj prvi pacient. O tem ti doslej nisem še ničesar povedal. Za svojih študij in za svoje zdravniške prakse po doktoratu zdravil sem v raznih tukajšnjih bolnicah na stotine bolnikov, obteženih z najrazličnejšimi boleznimi, a teh ne štejem. Štejem le tiste, ki so mi posredovali do denašnjega mojega kruha. In ti se pričenjajo od takrat, ko sem se pred šestimi leti nastanil v malem mestu pošumavskem, da otvorim zdravniško prakso ter si poiščem zaslužka. To so ti bila čudna čustva, ko sem v svojem malem stanovanji razvrstil skromno svoje pohišje — najslabše kose seveda v spalnici in najlepše v čakalnici za pacijente — in ko je hišnik s ponosno samozavestjo pribijal na vrata črno ploščico, na kateri se je v zlatih črkah svetilo moje ime in ordinacijske ure. Tolpa ljudij, vmes otroci, čitala je ta napis. Tudi neka starka je abecedovala, zmajala z glavo ter na tihem vzdihnila. Zdelo se mi je, kakor bi čitala mojo obsodbo, kakor bi me pomilovala. A njen vzdih pomenjal je nekaj družega. Imela je sina jedinca, dobro se je učil, tudi on je študiral za doktorja, in vedno si je mislila, kako bode srečna, ko ga jedenkrat pohodi in bode čitala tako zlato ploščico svojega sina doktorja. Siromak ima res podobno ploščico, tudi zlate črke ima, samo da je pribita na železnem križci na pokopališči.“

Odpró se vrata moje sobe in hišnik vstopi. Sežem v listnico, da mu plačam za izkazano mi službo.

„Radi tega nisem prišel sem, gospod doktor,“ brani se on, „pri nas se take malenkosti ne plačujejo. Saj nismo v Pragi.“

„Za pribijanje tvrdke vsakdo rad plača, da bi se kupčija dobro obnesla.“

„Jaz o tem še nisem slišal, a če tako mislite, potem pa pozneje. — A zunaj je sluga iz tovarne, da bi izvolili takoj iti h gospodu oskrbniku.“

„Kdo pa je zbolel pri njem?“

„Hčerka, saj imajo samo njo.“

„A kod pridem najprej tja? Tu sem še neznan.“

„Sluga čaka, on vas popelje.“

Prvi bolnik! Ne moreš si misliti, kaj se je godilo z menoj. Ko propovednik prvič stopa na propovednico pred napolneno cerkvijo, ni mu tesneje v prsih, ko učitelj prvič stopi na katedro pred svoje učence, ne tresejo se mu tako noge in ko krmár, povišan za kapitana, prvič daje povelje, naj se dvigne sidro ter odpluje ladija na daljno potovanje, ne tolče mu tako srce, kakor je tolklo meni, ko sem vstopil v krasno stanovanje, kamor sem bil poklican. Stopal sem skozi celo vrsto sob, ne vem, kake so bile. Vsprejeli so me, ne vem, sem se li zahvalil, predstavil sem se, ne vem, kaj sem pri tem govoril. Mnogo ljudij je bilo tu, bržkone celo sorodstvo, ne vem, kdo je bil oče, kje je stala mati. Samo to sem

videl, da so se vseh pogledi združevali na mladem mojem obličji.

Odložil sem vrhujo sukno in klobuk ter stopil k postelji mej zagrnjenimi okni. Bila je tu polutema. Pogledal sem po zagrinjalih — takoj se je iztegnilo kakih deset rok ter odgrnilo zagrinjala. Obrnil sem se k prvemu pacientu svojemu. Lepa deklica, pri petnajstih letih, a razvita za osemnajst, nagnila je krasno glavico, okroževano od gostih črnih las, uprla v me prodirljive otročje oči kakor dve oglji ter mi pomolila belo polno roko, kakor bi vedela, česa treba. Vzel sem ročico mej svoje prste, da bi potipal žilo.

„Za sedaj mala mrzlica. Nasledek prehlada.“

„Saj sem rekla!“ vzdihne za menoj nekova gospa. Bržkone mati. „Včeraj si prišla razgreta, Emilija, in šla si brez klobuka na altan. Ali se ne bode pohujšalo, gospod doktor?“

„Mislim, da bode kmalu dobro. Dali jej bomo nekoliko praškov in — — —“

„Kaj pa če bi to bil začetek hude bolezni, gospod doktor?“ skrbno vpraša njen oče.

„Samo ohranite mi jo, gospod doktor, in zahtevajte, kar hočete. Samo ohranite mi jo!“ hitel je stari, grbasti gospod s popolnoma golo glavo. Ko bi bil imel kaj las, moral bi jih barvati kakor so bile njega brke. Najbrž ded te cvetke. Molčé mu stisnem roko, da ga pomirim, zapišem zdravilo ter se priporočim. To ti je bilo poklonov in podavanja rok.

„Ali meni ne daste roke?“ začuje se šaljiv glasek s postelje.

„No, vidite, je že vesela!“ Priskočil sem k postelji ter stisnil mehko, gorko roko. Mej otroci biti moramo otroci.

V štirih dneh bila je Emilija zdrava in dobil sem jo pri tem, ko je veselo skakala po salonu ter dirjala za udomačeno veverico. Uzrši me, postala je takoj dostojna ter me elegantno vsprejela. Sedaj sem stoprav videl, kakor je vzrasla, razvita, krasna.

„Sedaj sem že zdrava, gospod doktor, in baš čakam vas, da bi mi danes dovolili iti na vrt.“

„Sedaj še niti koraka. Jutri.“

„Samo za pol ure.“

„Ne dovolim.“

„Naj vas pa samo spremim, gospod doktor, — samo do parka — ali pa samo preko dvorišča!“ prosjačila je.

„A skrbno se morate obleči ter se takoj vrniti.“

Devojka odhiti ter se čez trenotje vrne, kakor da je mraz zunaj. Tako strogo tega vender nisem mislil. Pripovedujoč mi o raznih rečéh, skakala je poleg mene.

„Vi niti ne veste, gospod doktor, kako sta vas oče in mati hvalila, da ste tako spreten zdravnik. Bala sta se zame.“

„Mislim, da se je za vaše zdravje najbolj bal ded.“

„Kateri?“

„Vsaj sodim, da je to bil vaš ded, tisti stari gospod z golo glavo.“

Deklica zarudi, da sta jej lici goreli kakor potonika.

„Kdo pa je ta stari gospod?“

„Moj — no, mama pravi, da me čez jedno leto vzame za ženo.“

„On? — Vas? — in kdo je to?“

„On je velik gospod. Lastnik je tukajšnje tovarne, kjer je moj oče uradnik.“

„In vi ga boste vzeli?“ čudil sem se, ne vedoč, kako morejo take reči počenjati ž njo — z otrokom.

„Vzamem. Imeli se bomo vrlo dobro, in oče do smrti ne ostavi službe.“

Zagledal sem se jej v oči, ki so mi tako odkrito to govorile. A vendar so gledale tako otroški, da je bilo videti, da ta mlada usta govore le naučeno nalogo.

V istini ga vzamete?“

„V istini.“

„Ne vzemite ga.“

„Koga pa naj vzamem? Koga?“

Zakaj sem to rekel? Pri rigoroznih odgovarjal sem sigurno na najbolj zvita vprašanja, sedaj ne morem odgovoriti otroku. Ne morem in ne morem.

„Torej ga pa ne vzamem, a povejte mi, gospod doktor, koga naj vzamem?“

Stisnil sem jej roko, rekel, naj se vrne ter danes ne hodi ven, in dodavši, da mojih zdravniških pohodov ni treba več, odšel dalje.

Ne vzemite ga! — Tega bi jej ne bil smel reči. Nisem umel, da s temi besedami ni vse končano, nisem razvidel novega vprašanja. — —

V tovarno nisem bil več poklican. Od gospode ni bil nihče bolan, delavci pa so hodili k meni na dom. Upravnik mi je poslal primeren honorar in počasi sem pozabil na prvega pacienta svojega.

Časih sem jo srečal, a sem jo samo pozdravil ter pospešil korak, kakor bi hitel k bolniku. Bal sem se, da bi mi ne ponovila tistega usodnega vprašanja ter zopet ne vem, zakaj sem se tega vprašanja bal. Otroci vprašujejo brez konca in kraja.

Kakor veš, niti celo leto nisem ostal tam. Dobil sem mesto v Pragi ter rekel „z Bogom“ prvemu mestu svojemu. Pred odhodom pohodil sem še prejšnje svoje bolnike — razen onih, ki so bili pod rušo. Tudi v tovarno sem šel. Skoro se nisem mogel odpraviti. Vsi so se mi znova zahvaljevali, zlasti plešasti tovarnar, da sem mu ohranil upravnikovo Emilijo, katero mi je o tej priliki prvokrat predstavil kot svojo nevesto ter si njeno roko del pod pazduho. Priklonil sem se ter se ozrl v Emilijo — bila je bleda kot mrlič, njene oči so me obupno nekaj vpraševale — „odgovori, samo s pogledom, iztrgam se temu bogatemu starcu in poslušna ti bodem do groba kakor jagnje.“

Rekel sem jej „z Bogom.“

Tega bode letos sedem let. Ves ta čas je nisem videl. Samo danes.“

Prijatelj doktor umolkne kakor bi hotel nehati.

„In kako je bilo dalje?“

„Dalje? — Nocoj je prišel k meni sluga iz bolnice s prošnjo nekega bolnika, da bi ga pohodil. Ako mogoče, precej. Pravi, da je nekovo deklè, uboga, shujšana. Sinoči so jo pripeljali v vozu. Silno bruha hri. Ustregel sem prošnji bolnice ter v bolnici poiskal njeno posteljo. In res je bila shujšana, revna, oči zaprte in globoko upale, ustne višnjele. Silila se je smehljati se, ko me je ugledala, in podala mi je suho roko.“

„Kako sem se izpremenila, kaj ne, gospod doktor?“ šepnila je.

„Ne morem se za trenutje spomniti — —“

„A njega vendar nisem vzela!“ nasmehnila se je trpko, kakor bi me bila slišala.

„Koga?“

„Tistega starca gologlavega.“

„Jaz ne vem o nobenem.“

Saj ste me sami svarili, naj ga ne vzamem!“

„Kdo pa ste?“

„Vaš prvi pacient.“

„Emilija!“

„Vidite, da sem prav storila, da ga nisem vzela.“

Teško je bilo odgovoriti. Izognil sem se temu z vprašanjem, kaj se je prav za prav dogodilo.

„No, vsled očetove obljube imela sem se omožiti v šestnajstem letu, tisti čas, ko ste vi odšli. A izprosil sem si podaljšanje prostosti za jedno leto. Vedno sem čakala, da se z vami kedaj snidem ter vas vprašam koga naj vzamem. Bila sem takrat še nespametno dekle. Čez jedno leto rekla sem staremu tovarnarju, da ga ne vzamem, če bi imel tudi celo kraljestvo. Tovarnar se je oženil z drugo, ki je bila tudi mlada in lepa deklica, nas pa je izgnal. Oče in mati odšla sta k sorodnikom na Rusko a jaz sem se temu upirala ter se od tega časa živim sama. Šivam. V Pragi sem dve leti. Ne vem, kaj me je vleklo sem. A nekoč sem vas srečala, gospod doktor, z neko damo in plakala sem doma cel dan. Kaj ne, da sem neumna? A hotela sem vam jedenkrat ponosno povedati, da sem vas slušala. Srečala sem vas večkrat, a v tej siromašni obleki sem se bala ogovoriti vas. Da le dobim novo obleko in klobuk. Sedaj je pa drugače. In šivala sem po noči in po dnevu in danes bi morala biti z delom gotova, da ni prišla kri. Nove obleke nimam, a povedati vam moram to; odpustite, gospod doktor, da sem vas poklicala. Vidite, da sem prav storila, da nisem vzela tistega starca.“

Dalje govoriti jej nisem dovolil. Sedaj pa sedaj pojavila se jej je kri na ustnicah. — Pred kratkim je ugasnila.

Na Krakovskem nasipu.

A. Ali si bil cvetni petek v Šenkavcih pri litanijah?

B. Da, bil sem; kaj potem?

A. No! ali si inel ušesa zamašene, da nisi opazil ničesar?

B. Kaj pa je bilo tacega?

B. Mar nisi slišal, kako je g. Kalan pričel moliti litanije vseh svetnikov, mesto litanij Matere Božje?

B. Da, da, prav imaš; kako, da je bil tako zbežan?

A. Jest mislim, da ga je tisti telegram z Dunaja tako zongavil, ker je tudi na Dunaji pri najvišjem sodišči propadel s svojo pritožbo zoper ljubljansko sodnijsko obsodbo na 14 dnevni zapor radi kupovanja glasov pri barjanih ob lanskih volitvah.

B. A-a-a! to pa že mogoče; tedaj bo vendar le sedel na Žabjaku?

A. Pa še rad, rad! — Kaj pa zdaj porečejo Trnovski možje in device k temu, ki so se tako pulili in tekali zanj, da bi postal župnik v Trnovem?

B. No, kaj pa hočejo reči? — To, kar pravi kranjski pregovor: „Gliha skup štriha“ ali kakor bi rekel Nемеc: „Gleich und gleich gesellt sich gern“.

A. Kaj pa zdaj porečejo „Peteršilčkov boterček“, Maslar, Marenka in pa Kikiriki?

B. Kislega zelja si bodo navezali na glavo, da jim to misel iz glave potegne, ker „trpljenje je božja mast“.

Nezvesti Adelini!

Ti me ne ljubiš!
Pogledov tvojih vsak mi dokazuje,
Da zá-me ti srcé več ne plamtuje,
Temvéč da drugemu gori,
Da drug se zdaj te veselí!

Ti me ne ljubiš!
Zamán vse upanje je moje bilo,
Ki ga o tebi je srcé gojilo . . .
O, ženska je nestalna stvar,
Zaupati ni njej nikdár!

Ti me ne ljubiš!
Lehkó ti zábiti je bilo ná-me,
Ki zá-te ginol sem ljubezni sáme,
Ki s tábo sem radóšt delil
Ter v dnéh te žalostnih tešíl!

Ti me ne ljubiš!
Da-sí mi često si prisegovála,
Da trdna si v zvestóbi liki skala,
Ko vróče se poljubljajóč
Prebila skup sva mnogo noč!

Presrečni čas radóstnegá spomína,
Ko ti si me ljubila, Adelína! . . .
A vender žaloval ne bom,
Zapústil tugo bom in dom!

Odplúl bom v tuje kraje iskat sreče,
In čas bo célil rane mi skeleče;
Nazaj me nikdar več ne bo,
Čepráv ti rósno bo okó!

Pri Bergantovki.

Jože: No, Janez, kdaj si šel sinoči domov?

Janez: Ob 10. uri. Čemu pa uprašáš?

Jože: Ali si videl, kako je bilo zadaj v farovški kuhinji razsvetljeno?

Janez: Da, da; kaj so neki imeli, saj je bila vendar tiha nedelja?

Jože: Ravno zato so pa g. Andrej zbrali okrog sebe vse svoje stare klepetave device in jim razkladali vrline novoimenovanega g. župnika, ter jih prosili, naj se zdaj vendar le končno udajo v voljo Božjo in naj nehajo nasprotovati novemu gospodu in pisariti brezimna sramotilna pisma.

Janez: Beži, beži! ta je bosa, jaz že ne verjamem, Andrej ni tisti mož, da bi imel kaj družega pred očmi, kakor samega sebe in da bi drugemu privoščil Trnovski župnijski stol.

Jože: Če meni ne verjameš, pa prašaj Anžonovo Lizo, ta je „kapó“ v farovži in je tudi vodila devetdnevnicó za srečno izvolitev g. Andreja.

Janez: No, tak župnik mora biti gotovo dober, katerega priporočajo tercijalke in stare device; to bi bilo lepo gospodinjstvo v farovži; še hujše, kakor poprej. — Kaj ne Jože? Anžonke so obračale, magistrat je pa obrnil, pa ne „cifro“ — ha, ha, ha, kakor jaz zadnjič.

Z mize nemškutarskega župana

dobili smo nastopno pismo:

An

Herrn N. N. wird dem 2. April d. m. eben mit diesen vorbereitung anerkannt wie dass erstemal bekant zu geben für mittag Essen für 8 Offiziere und 17 man. Hof am 26. März 1891.

N. N.

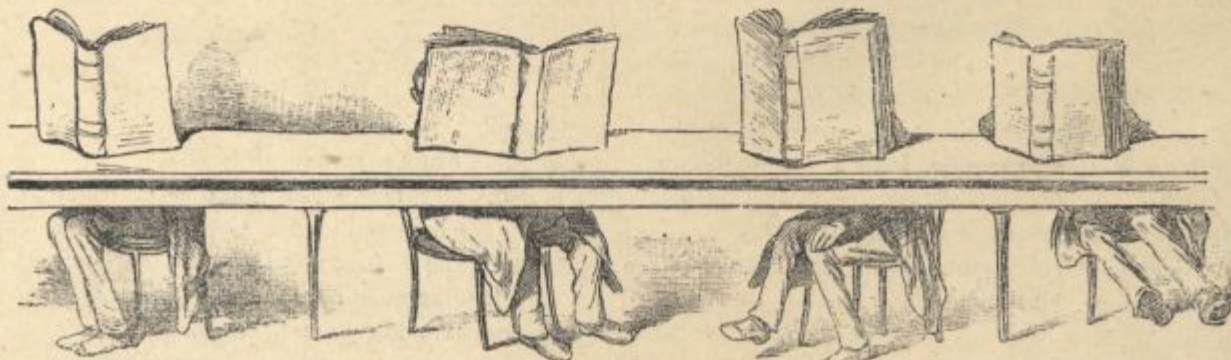
Bürgermeister.

Telegrami „Brusu“:

Domžale: Gospod Jaka Strupi na Goričici je nekda dobil sijajno zaupnico. Da se bode znalo, koliko je ta zaupnica vredna, bilo bi pač treba, da se objavijo imena vseh onih, ki so jo podpisali. Dokler tega ni, vsa zaupnica ni nič družega nego pesek v oči.

Domžale: Gospod Jaka Strupi naroča in kupuje dekletam ure budilke (Wecker). Ali neso nekatera dekleta takrat morda celo prezgodaj ustala, ko so pobijala okna?

Člani nekega znanstvenega društva,

kakor se vidijo skozi pritlično okno.

France: Kaj praviš Jakec, zakaj neki tisti pjo mtar Cene tako nasprotuje Kalanu? On je gotovo brezverec?

Jäkec: Kaj še! Cene, brezverec? Nikoli, ga pre-dobro poznam, saj sva večkrat skupaj. On ima že dobro vero in je tudi nekaj lemenata študiral, kakor Kalan; pa Cene veruje le v Boga, v Kalanove obljube pa nič, in to ima prav. Kalana pa zato ne more, ker ima obraz rudeč kakor puran, Cene pa ima samo nos „plav“, torej gre tukaj le za „farbo“.

Dnevni utrinki.

Grof Taaffe več ne ve, kje ima levico, kje pa desnico.

Ameriškega lista „The World“ tiska se 300.000 izvodov. Koliko bi moralo biti redarjev in uradniških slug, da bi na primer v Ljucljani zaplenili tak list?

Z Dunaja se nam piše, da je trgovina tako slaba, da že židje križe delajo.

Grof Taaffe je sicer popolnoma zdrav, a spava jako nemirno. Obrača se vedno z desne na levo stran.

„Ali si že čul, da se v Indiji že otroci ženijo?“ — „Kaj bi se ne, saj otroci nemajo razuma!“

(Prosto po Heineji.)

Milan in Garašanin sta si v laseh, zato so umestne besede:

Mich will es schier bedünken

Das alle beide stinken.

Nujnost — ka-li?

K doktorju, pri katerem je bilo mnogo strank, prihiti mož in hoče kar preriti skozi vse čakajoče. Doktor ga opomni, naj malo počaka, kajti, kdor prej pride, prej melje. Mož se za malo časa umiri, potem pa začne zopet rititi in pokašljevati, da bi doktorja pozornost obrnil nase. Da bi nadležneža odpravil, upraša ga doktor:

„Kaj bi pa vender radi?“

— „Rad bi vedel, kje se najbolje „marele“ popravljajo“ bil je odgovor.

Kako so otroci v Trnovem v veronauku podkovani.

Uprašan je bil te dni nek Trnovski učenec:

„Kam je šel Jezus velikonočne praznike?“

Učenec nekaj časa molči, potem pa se odreže:

„Na Gorenjsko!“

Smešnice.

(Priobčil Posiliživ.)

1.

Bolnik in zdravnik.

Bolnik: „Gospod doktor, vaša zdravila mi ne pomagajo, od dne do dne sem slabiji. Vi menda niti ne veste, kaj mi je?“

Doktor: „Bodite brez skrbi. To se bode že pokazalo, ko vas razparajo.“

2.

Nezaupen.

Kmet pride v hranilnico in zahteva svoj naloženi denar z obrestmi vred. Odšteje se mu dotična vsota. Namesto da bi denar vzel, pa reče kmet blagajniku:

„Tako, zdaj pa le vzemite vse nazaj. Prišel sem samo pogledat, je li moj denar še tukaj, ali ne.“

3.

Dobrotljiv bogataš.

Vdova (proseč): „Ah, milostni gospod moj mož se je pri stavbi vaše hiše ponesrečil in me zapustil s šestimi nepreskrbljenimi otroci! Pomagajte mi!“

Bankir: „Dan na dan zahteva se že več od nas. Ko bi hotel pomagati vsem, moral bi Rothschild biti. Ako se ne motim, je vaš mož že zjutraj ob 8. uri z odra padel. Jaz vam pa plačam za celi dan. S tem bode vender zadovoljni?“

I s t i

kakor se vidijo skozi ključavnico.

Iz Brgantove gostilne.

Kačarjev oče.

Tetešentej Janez, slabe
Volje danes sem, vse babe
Niso nič opráville.

Janez.

Pa so krepko se postáville
Za Kalana — šle so — kapa ti kosmata —
Zanj od Poncija do Pilata.

Kačarjev oče.

A za zdaj se še ne vdamo
Môž na rotovži imamo,
Ki pomorejo nam do resnice,
Kteri bije se oblastno v lice.

Jakec.

Saj je nekdo vprašal že župana,
Kaj da ni potrdil nam Kalana.

Jože.

Kdo pa bil gospod je tá?

Janez.

Mislím, da naš Jakec ga pozná!

Jakec.

I, posebno jaz ga ne číslám,
Ker predobro ga poznám:
Mož dosleden ni prav nič,
Danes miš je, jutri ptič,
Prej zabavljal grozno je čez „farje“,
Zdaj obleze in obliže vse oltarje,
Prej bil liberalec,
Zdaj je klerikalec,
Prej nemškutar hud, zdaj pa Slovenec
In ta vetrnják, ta je — Prosenec.

Kačarjev oče.

A govoril je za nas krepkó!

Jože.

Pa zaupnico mu pošljimo zató.

Kačarjev oče.

Ker za župnika izbran
Ljubi ni bil naš Kalan
Nikdo maše, pridig, litanij
V cerkvi naši se ne vdeleži.

Jakec.

Kaj pa, kadar bo sprejem?

Kačarjev oče.

Jaz gotovo tja ne grem!
In če še takó me prósijo
Naj samí banderje nósijo.

Jakec.

Za sprejem nič ne pripravimo
In še mlajev ne postávimo.

Bergantova mati.

Dala vina jaz bi polovnjak,
Ko Andrejček prišel bi sladák.

Kmetška žena.

To vesel bi bil ves Izrael
Ko v Trnovo bi Kalan prišel,
Rože bi na pot trosili,
Kjer gospod bi se vozili.

Jakec

Vpila vsa bi vas „Hosana“
Ko dobili bi Kelana.

Janez.

Pa drugače je prišlo
Mora biti že takó.

Na mestnem trgu.

„Dobro jutro! Grüss Ihnen Gott! Kako se pa kaj imajo?“

— „Dank für die Frag! Nič ne kaj, ravno zdaj sem se tako jezila, da še nisem prišla k sapi.“

„I kaj pa je bilo?“

— „Denkens Ihnen, dr. Gregorič prišel je k meni, da bi mu dala pooblastilo za mestne volitve.“

„Pa ga mu neso dali?“

— „I seveda ne! Kako bi mu je dala, saj sem že svojemu nečaku obljubila. To sem dr. Gregoriču tudi takoj povedala, pa vse ni nič pomagalo. Tako je bil zudringlich, da se ga nesem mogla odkrižati. Kar naprej je prosil, naj svojo obljubo prekličem in pooblastilo dam njemu, češ on je za klerikalno stranko.“

„Čudno, da se dohtar za to stranko vleče. Meni se to kar „verdächtig“ zdi.“

— „I seveda je „verdächtig“. Zato mu pa nesem šla na limanice.“

„Prav imajo. No pa, z Bogom! Naj se še kaj dajo videti!“ (Odideta.)

A-hacelj: No, hvala Bogu, glede državnozborske volitve v Ljubljani — ne bode nobenega nasprotstva. Kaj pa z volitvami v mestni zbor, kdo so kandidatje nasprotne nam stranke?

B-hacelj: Gledé kandidatov je na Valvazorjevem trgu veliko pomankanje. Ne vedó, koga bi postavili. Čul sem pa, da bode kandidoval ali bode kandidovan od klerikalne strani profesor Vester.

C-hacelj: Potem pač porečeme: Vester, pa ne „noster“.

A-hacelj: Kaj pa, ali vidva še kaj čítata „Rimskega Katolika?“

B-hacelj: Jaz že ne. Meni se Mahničeva pisava že gabi. To ni več dobrohotna, poučna kritika, ki opozarja na razne hibe in uči, kako bi se utegnilo napraviti bolje, ampak to ni nič družega več, nego gola razdiralna besnost, kakor pravi Nemeč „Zerstörungswuth“.

C-hacelj: Dasi se popolnoma strinjam s teboj, vender včasih še pogledam v „Rimskega Katolika“, da vidim, kako Mahnič nadaljuje svoje divjanje. Zadnji zvezek sem prav pazno čítal, posebno pa metafiziko ljubezni.

A-hacelj: Kaj? Metafiziko ljubezni pa v „Rimskem Katoliku?“ Kaj poreče gospod Luka Jeran?

C-hacelj: Jeran ne poreče prav nič, drugi klerikalci pa tudi ne. Saj veš, da vrana vrani ne izkljuje očij. Sicer je pa Mahničeva metafizika ljubezni zelo zanimiva.

B-hacelj: Zakaj zanimiva?

C-hacelj: Mahnič popisuje ljubezen, osobito spolno ljubezen tako podrobno, proslavlja jo takorekoč, da je le dvoje mogoče. Mahnič je moral kupo ljubezni v gostih požirkih izprazniti do dna, ako piše iz svoje skušnje, in potem je velik grešnik pred Bogom. Ako pa tega ni, kar se sme sklepati iz njegovih besed „Quod natura non dedit“, potem nema niti najmanjše izkušnje in vse, kar je v „Rimskega Katolika“ zbasal, vse je le „Schwindel“, ker je od nekod prepisano.

B-hacelj: Prav imaš. Torej Mahnič ali „roué“, ali pa „uzmovič“.

A-hacelj: Vsekakor čuden rimsk katolik!

Nesporazumljenje.

Alo Karo! skoči čez palico!

Da bi te — — !

Mercina!

Otročji humor.

Oče: „No, kdo je zopet spil vino?! Dragče, še je denkrat mi to stori in privijem ti ušesa.“

Dragec: Ah, saj ga nisem jaz spil, oče!

Oče: „No kedo pa?“ —

Dragec: „Veš, veš — piškot!“

Oče: „In kaj je bilo s piškotom?“

Dragec: „No jaz sem ga snedel za kazen.“

P. n. naročnikom.

Gospode naročnike, katerim je prva četrtletna naročnina potekla, prosimo, da jo blagovoljno ponovno, oziroma zaostanke poravnajo.

Upravništvo „Brusovo“.

Misli.

1.

„Errare humanum“ pustimo veljati,
A vedno po tem se ne smemo ravnati!

2.

Kdor mnogo po svetu trôsi,
Tak vsakemu svoje donôsi.

3.

Kedor govori le o sebi in misli,
Ni bebec največi ga nima v čisli,
Če hočeš, da tebe mnogi časté,
Ne hvali preveč mi svoje glavé.

4.

Nikomur ne verjemi,
Če preveč te hvali v obraz,
Ha, bes vrag naj ga vzemi,
To preje je ukal skoz vas.

5.

„Denar je malik“ ti vedno kričí,
Najraje pa sam pred zlatom klečí.

6.

Popolnih ljudij je pač malo na sveti,
Zatorej ni srednjega ne smeš mi prezrêti!

7.

Mnog za reveže vpije,
Dokler revež je sam,
Kadar sreča mu klije,
Je beračev ga sram.

8.

Osel ti drugič ne hodi na léd,
Človek pa večkrat zaporéd.

9.

Tolažba ni sicer mi slabo zdravilo,
Beseda sama vendar ne pomaga,
Če brat ti tvoj doskoro omaga;
Pomozi, pomoč le odžene mu silo.

10.

Kidati sneg, ni delo baš imenitno,
Preživlja pa v zimi, to je poglavitno.

(Dalje prihodnjič.)

I. C.

Pomagati si je znal.

Nek astrolog je prorokoval, da bode neka dama, katero je Ludovik XI. ljubil, v osmih dneh umrla. Ko se je njegovo prerokovanje potem v istini in natanko spolnilo, dal je Ludovik XI. dotičnega astrologa poklicati pred se, svojim ljudem pa je bil prej skrivši ostro zasukal, da morajo na njegovo znamenje astrologa zgrabiti in skozi okno vreči na ulico.

„Ker se ti za tako učenega moža šteješ, reče mu kralj, „da celo usodo drugih naprej povedati znaš, tedaj mi pa povej, kdaj bodeš pa ti umrl?“

„Velečastvo, odgovori astrolog, „tri dni pred Vašo smrtjo.“

Po tem odgovoru čuval se je kralj dati kako znamenje, da, še več, vzel je astrologa v svoje posebno varstvo, da bi se mu nikdar niti las ne skrivil. *Gorski.*

Zabavne naloge.

I.

Dva pastirja paseta ovce. Začneta se prepirati, kdo ima več ovac.

Prvi pastir pravi: „Ako mi ti jedno ovco daš, imam jih jaz še jedenkrat toliko, kakor ti.“

Drugi pastir pa odvrne: „Ako pa ti meni jedno daš, imava jih oba jednako.“

Koliko ovac sta imela pastirja?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

II.

(Homonym. Priobčil J. Š.)

Ob potu cvete zdaj

Mi pravil Blaž, ki bil _____ :

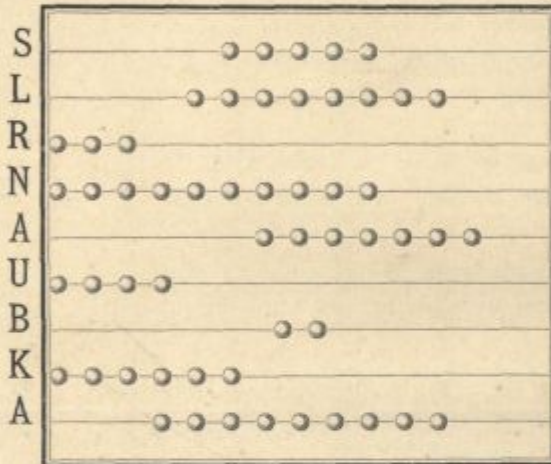
. glavč bolnik pojé,

_____ krat z zdravjem boljši je.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

III.

(Šaljiv rebus.)

Rebus pove ti čudna prijatelja v Ljubljani, računica pa njuno ljubezen. Imenuj oba in njune ljubezni gorečnost.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Dorus Kalam

Rešitev zabavnih nalog

v 6. številki:

I.

Gosij bilo je 36. (Namreč $36 + 36 + 18 + 9 + 1 = 100$.)

Prav so jo pogodili: A. K. v Dvoru na Dolenjskem, M. St. v Žalci, K. Jelovšek v Virdu pri Vrhniku, Neimenovec v Babjemgradu*), M. G. na Savi (Gorenjsko), Ivan Novak v Dolih pri Litiji, J. Alešovec v Opatiji, Silvin Hrašovec v Gradci, Slavoljub Cerjak v Litiji, A. L. v Trstu, Lededrag v Novem mestu.

II.

Sloga — gaslo.

Prav so jo pogodili: g. Karol Jelovšek v Virdu pri Vrhniku, M. G. na Savi, A. L. pri sv. Ivanu v Trstu, Leledrag v Novem mestu, Ana J. in I. Ž. v Ljubljani.

III.

Erjavec. (Čita se ime z leve na desno na pošev nizdolu.)

Prav so jo pogodili: g. Karol Jelovšek v Virdu pri Vrhniku, M. G. na Savi, J. Alešovec v Opatiji, Silvin Hrašovec v Gradci, A. L. pri sv. Ivanu v Trstu, Ana J. in I. Ž. v Ljubljani, Leledrag v Novem mestu.

*) Prav drago nam bude. Uredn.

IV.

(Priobčil J. Š.)

Kar mora bič, naj se zgodi

Ledeno srce mi ogrej.

Na levo jaz, na desno ti,

Zdaj ljubica: Naprej, naprej!

Ljubezni up zatrti,

Kar bl'o je pozabiva,

Se v krogu urno vrti,

Vsak svojo pot hodiva.

Iz navedenih osem vrst sestaviti je dve kitici, vsako četero-vrstno. Kako se glasita kitici in iz katerih pesmij sta vzeti?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

V.

(Skakalnica. Priobčila gospdč. Mat. G. na Savi (Gorenjsko).)

ne	ca	ka	f.	go-	va-	vo	naj	daj	ti	za
bi-	te	vem	ča	lo	—	ce	ma	la	ke-	up
če	svet	in	mi-	pla-	to-	ka-	še	ge-	me-	po-
b.	gró-	bo	ji-	sre-	sr-	dru-	le	daj	ro-	ro-
ji	bo	lju-	bov	.	ca	.	mu	e-	vr-	noj
nih	slov.	tu-	ne	lad-	.	pla-	nem	pu-	si	ko
v	zaj	di	va-	.	pla-	.	va-	di-	sem	sti-
go-	ji-	mov	vaj	dni	to	daj	vaj	spet	Bog	ne-
na-	ti	do	dve	če	ni	in	me	ma	ti	se
tu-	do-	in	le	a-	ki	le-	ve-	ram	če	ni
i-	bo	li	bla-	kraj	se-	rojst-	beš-	za	moj	mo-

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Listnica uredništva:

Nekdo v „Babinemgradu“: Podpis je tak, da ne vemo, imamo li pred seboj neimenovanca, ali pa neimenovanko, vsekakor pa nam bodo poročila iz Babjegagrada dobro došla.

Gospod R. K. v Ljubljani: Izročili ste nam pesem, spominjajočo na davno pretekli čas. Da Vam izvirnosti ne kratimo, tiskamo je tu doslovno:

Svet fantičam.

Ko sim še mlad fantič bil,
Ptičice sim rad lovil,
Slavčke, cipe, tašice,
Drozge in tud brinovke.
Ciski, lisci, prepelice,
In še druge krasne ptice,
Ki v gojzdeh se dobé,
Prišli so mi v roké.

Zvite pa ko kozji rog,
Od glavé do svojeh nog,
Če njem fantič gre na lóp,
Spravjo ga takoj v žep.
Tako dolgo so mu sladke,
Dokler imá še nove gladke,
Ko pa teh je zmankalo,
Dale bodo mu slavo.

Ko starejši sim postal,
Sim pa rad romane bral,
Ptice v pirju dal na stran,
V deklice pa zatelban.
Rad sim z njim po ulcah hodil,
Večkrat tud na „Rožnik“ vodil,
Da sò kavo srkale,
Dobre volje vedno ble.

Torej se varuj fantič,
Ženskam ne verjemi nič,
Da v pest te ne dobé,
Zmolzejo ti tolarčke.
Skoraj vse so zapeljive,
Pečejo ti kot koprive,
Kterim moraš se ognit,
Boljši ptice je lovit.

Precitavši pesem, prav toplo obžalujemo, da v obliki in vsebini ni baš završena in da ste tako pozno prišli do pravega izpoznanja. Res škoda za tolarčke! Tolažilno je pa to, da ženske pečejo kot koprive, a da vendar vse neso zapeljive in da se je ta pouk naši mladini „zu Nutz und Frommen“ pravočasno objavil.

Gospod A. T.: Vse v redu.